

PAVEL SEDLÁČEK

Pavel Sedláček

Narozen 12. ledna 1948 ve Mšeci.

Studium: Střední uměleckoprůmyslová škola v Praze (1963–1967). • V letech 1970–1997 pracoval jako reklamní grafik a současně se věnoval volné kreslířské a malířské tvorbě. • Od roku 1998 je na volné noze a věnuje se výhradně malířství. • Vystavuje v rámci regionu a v Galerii „La Femme“ v Praze. ■ Zastoupen v soukromých sbírkách v Česku, Německu, Švýcarsku, Itálii a USA.

Z CYKLU „HLAVY“, AKRYL, 1997, 60 x 42 cm

Jeden z důvodů proč maluji to co maluji

O člověku jako takovém – a o ženě zvláště – už jsem si myslel bylo řečeno vše. Odborníci však přesto tvrdí, že lidská duše je nejběleším místem na mapě našeho poznání. Záhadnost či spíše zmatenost ducha je pravděpodobnou příčinou toho, že se kdekdo znovu a znovu pokouší přispět svou troškou do nekonečného Babylonu stále méně srozumitelných výpovědí o sobě, tu pouhým názorem, jindy vznešenou tvorbou.

V patnácti letech jsem viděl v každé dívce bohyni – čím byla nedostupnější, tím byla zvláštnější a tak nějak duchovnější. V zájmu dosažení lepších výsledků v odchytu těchto éterických bytostí dal jsem se cestou průzkumu dívčího nitra a ztratil jsem tak nejlepší léta svého mládí. Ve třiceti už mi bylo definitivně jasné, že pokud u ženy existuje něco, čemu lze jakžtakž porozumět, tak je to její povrch. Stal jsem se tedy pro změnu badatelem v této oblasti, tudíž člověkem veskrze „povrchním“. Tato příjemná povrchnost bohužel nezabránila tomu, aby se mě druhé pohlaví nepokoušelo vždy opětovně uvrhnout do kruté reality života. Ve svých padesáti jsem shrnul dosavadní poznatky a na

jejich základě dospěl ke konečnému přesvědčení, že všechno, co potřebuje moje nečtyřprocentní já, aby se obešlo bez ženy, je láska k ženě. K ženě v jakékoliv podobě – třeba instantní nebo v množném čísle, k ženě jako „čiré myslitelnosti“ či ve tvaru trojúhelníku, krychle nebo docela malé kolečka.

A jakou to má souvislost s mým malováním? Třeba takovou, že jediná žena, jejíž povrch i nitra se lze s minimálním nebezpečím libovolně dotýkat je jedna každá, která se objeví pod lechtajícími dotyky štetce.

A to je můj názor na jeden z důvodů mé tvorby.

Pavel Sedláček

Z CYKLU „IDOLY“, AKRYL NA PAPIŘE, 1997, 42 x 60 cm

Z CYKLU „HLAVY“, AKRYL, 1997, 42 x 60 cm

V Pavlovi Sedláčkovi, stejně jako v jeho díle shledávám něco ryze faustovského. Když jsem ho ve Mšeci navštívil, zaujalo mě okamžitě několik souvislostí či korespondencí, jak se říká v mé milované alchymii: Zvláštní polokamenné stavení na samém okraji vsi, zarostlé popínavými rostlinami, keři a jinou vegetací. Stavení jakoby tajemně a zvláštním způsobem uzavřené do sebe, nepřístupné nezasevěným. Uvnitř však naplněné díly vyjadřujícími na jedné straně něhu, krásu a lásku, ale na druhé straně vyzařující mimořádně silné napětí, jakýsi osudový tonus, řekl bych chvílemi pocitově až těžko zvladatelný.

Pohled z okna: rozprostraněná, klidná, nádherná, k hluboké meditaci vyzývající hladina rybníka.

Základní motiv díla – ženské tělo, ženská tvář, ženská duše, snad i srdce, způsob a prostředky ženské nonverbální signalizace a komunikace – mužská reflexe všeho toho.

PhDr. Josef Dolejší

Z CYKLU „IDOLY“, AKRYL NA PAPIŘE, 1997, 60 x 42 cm